

Viața eternă

... și ce înseamnă ea pentru creștini

Dr. Francis Henry Bodman

Două laturi ale vieții eterne

Putem privi viața eternă în două moduri:

1. în originea și revelarea ei în Persoana Fiului lui Dumnezeu și
2. așa cum este ea dată credincioșilor

1 | Viața eternă - văzută în Fiul lui Dumnezeu

Viața eternă - o relație de filiație

Viața eternă era din eternitate în Persoana Fiului și L-a caracterizat din eternitate la Tatăl. *El este viața eternă* [1 Ioan 5.20] și această viață a fost revelată în El ca Om în această lume. Aceasta era ceva nou: un Om pe pământ, văzut în plinătatea și în binecuvântarea acestei relații [de filiație] cu Dumnezeu. Omul nu mai cunoscuse niciodată o astfel de relație; nici Adam înainte de căderea în păcat, nici ulterior vreun alt om favorizat de Dumnezeu nu se aflase vreodată într-o relație de filiație cu Dumnezeu. „Tată” era un nume nou, pe care Dumnezeu Și L-a luat cu privire la om, iar „filiația” era o stare nouă pentru om în relația sa cu Dumnezeu. Niciodată până atunci Dumnezeu nu avusese plăcerea de a Se revela în acest mod. În cazul Domnului Isus, Dumnezeu a confirmat această relație în mod public:

1. în primul rând, atunci când El Și-a luat locul în slujba și mărturia publică după botezul Său, Duhul Sfânt S-a pogorât peste El și a rămas peste El, și s-a auzit glasul din cer care spunea: „Tu ești Fiul Meu Preaiubit, în Tine Îmi găsesc plăcerea” [Marcu 1.11; Luca 3.22];
2. la fel și pe Muntele transfigurării, prin glasul care venea din nor [Matei 17.1-5].

În Ioan 1.33,34, Ioan Botezătorul spune: „Eu nu-L știam”, dar când vede Duhul coborând peste Isus și rămânând asupra Lui, mărturisește: „Acesta este Fiul lui Dumnezeu”. Faptul că Duhul S-a pogorât asupra lui Isus și a rămas asupra Lui a fost pecetea - nu numai pecetea desăvârșirii Sale personale ca Om, ci și pecetea relației [ca Fiu], în care El se afla ca Om față de Tatăl.

De asemenea, El a spus întotdeauna despre Sine că se afla în această relație [ca Fiu] cu Tatăl. El a locuit întotdeauna „în sânul Tatălui” [Ioan 1.18]. Apostolii au văzut gloria Sa „ca a Singurului de la Tatăl” [Ioan 1.14]. El, în care Tatăl a găsit întotdeauna plăcere, a fost revelat aici pe pământ ca un Om care a umblat în comuniune deplină și neîntreruptă cu Tatăl, astfel încât, în toate acțiunile Sale, a exprimat desăvârșit efectul acestei comuniuni.

Viața eternă - o viață cerească

În afară de aceasta, vedem în El cât de desăvârșit *ceresc* este caracterul vieții eterne. El este „Fiul Omului care este în cer” [Ioan 3.13]. El era opusul [omului] care era de pe (din) pământ [Geneza 3.19; Ioan 3.31; 1 Corinteni 15.47]. El era Omul *ceresc* pe pământ. Toate sursele Sale erau în Tatăl, după cum a spus: „Eu trăiesc prin Tatăl (datorită Tatălui)” [Ioan 6.57]. Când Îl privim pe El, Cel care a fost întotdeauna la Tatăl și S-a revelat în acest caracter - fie ca Om în

această lume, unde a umblat în toată intimitatea, fericirea și părtășia acestei relații [cu Tatăl], sau ca Fiul, glorificat acum la Tatăl - atunci putem spune: aceasta este „viața noastră” [Coloseni 3.4]. În această viață noi am fost introduși prin răscumpărare.

Viața eternă - arătată în Domnul Isus pe pământ

„Darul de har al lui Dumnezeu este viață eternă în Hristos Isus, Domnul nostru” (Romani 6.23). Această viață s-a arătat în El în această lume, atunci când El a fost revelat la întrupare ca fiind „Cuvântul vieții”. Apostolii au putut spune: „Ni s-a arătat” și: „noi am văzut și am auzit” (1 Ioan 1.2,3). Prin urmare, această revelare trebuie să se refere la viața și slujirea Domnului printre ucenicii Săi, pe care i-a chemat în părtășie cu Sine în timpul vieții Sale pământești. Ei au fost născuți din Dumnezeu, pentru a-L primi pe El și mărturia pe care El a adus-o din cer, astfel încât ei, la rândul lor, să ne poată comunica adevărul. Ceea ce era El, El a revelat prin cuvintele, faptele și căile Sale și, în mod evident, apostolul [Ioan] se referă la aceasta când spune: „Ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am contemplat și ce au pipăit mâinile noastre, acesta este¹ Cuvântul vieții” (1 Ioan 1.1). Această viață a fost revelată apostolilor în Persoana Fiului lui Dumnezeu, astfel încât ei să poată depune mărturie și să ne-o vestească nouă, creștinilor.

Revelarea vieții eterne este distinctă de revelarea lui Dumnezeu

Este important să nu confundăm revelarea vieții eterne cu faptul că Isus era „Dumnezeu arătat în carne”² (1 Timotei 3.16). În afară de aceasta, El era și expresia a tot ce era desăvârșit ca Om. În El, Dumnezeu a fost pe deplin și desăvârșit prezentat omului, iar în El, caracterul uman desăvârșit a fost, de asemenea, prezentat lui Dumnezeu. Isus era pe deplin Dumnezeu și pe deplin Om. În ceea ce privește filiația, El nu era doar Fiul născut în timp, ci El era și Fiul în Dumnezeirea eternă [și El este Fiul și după glorificarea Sa]. Cuvântul, care era Dumnezeu [Ioan 1.1], nu a fost niciodată mai jos decât „Dumnezeu peste toate, binecuvântat pentru totdeauna” [Romani 9.5]. Dar Scriptura nu confundă aceste adevăruri cu revelarea vieții eterne ucenicilor Săi.

Dacă El a revelat această viață eternă, El L-a revelat și pe Dumnezeu.³

Isus Hristos este Dumnezeu Însuși, adevăratul Dumnezeu. El este și viața eternă.⁴

Dar El este adevăratul, realul Dumnezeu. Dar nici măcar asta nu este tot; noi avem de asemenea viața în El. El este și viața eternă, astfel încât noi posedăm această viață în El.⁵

Nici nu este corect să spunem că revelarea naturii divine ar fi revelarea vieții eterne. Natura divină și viața eternă nu sunt același lucru, deși natura divină este inseparabilă de viața eternă.

---

¹ Nota editorului: CSV-ELB traduce: „referitor la”; „cu privire” GBV 2001.

² Nota editorului: Biblia King James folosește de Bodman are în 1 Timotei 3.16: „*God was manifest in the flesh*”; Schlachter 2000 traduce în consecință: „*Gott ist geoffenbart worden im Fleisch. Dumnezeu a fost revelat în carne*”. Ambele au ca bază textuală Textus receptus. În traducerea CSV Elberfelder, care are la bază textul Nestle-Aland, lipsește cuvântul „Dumnezeu” și traduce astfel: „Care a fost revelat în carne ...”.

³ J.N. Darby, Commentary on 1 John 1:5, „[Notes on the First Epistle of John](#)”, p. 209. Online la [stempublishing.com](#): *If He manifested this eternal life, He manifested God too.*

⁴ J.N. Darby, comentariu la 1 Ioan 5.20, „[Notes on the First Epistle of John](#)” în *Collected Writings*, vol. 28, pag. 328. Online la [stempublishing.com](#): *Jesus Christ is God Himself, the true God. He is also eternal life.*

⁵ J.N. Darby, [Commentary on 1 John 5:20](#) în *Reflections on 1 John (Synopsis)*. Online la [bibelkommentare.de](#).

Nu putem avea viață eternă fără natura divină, la fel cum cel mai mare îl include pe cel mai mic.

Isus era și este viața eternă, iar această viață nu poate fi niciodată separată de Persoana Sa (Ioan 11.25; 14.6; Coloseni 3.4; 1 Ioan 5.20). Dar Scriptura nu inversează aceste afirmații. Viața eternă este legată inseparabil de Persoana Sa, dar este important să distingem între viața eternă și gloria personală a Fiului lui Dumnezeu, altfel confundăm *gloria Persoanei Sale*, care nu poate fi împărtășită și la care [prin urmare] nicio creatură nu poate avea parte vreodată, cu gloria pe care El ne-o dă și în care suntem una cu El.

Dumnezeirea este absolută și nu poate fi împărtășită, în timp ce viața eternă se referă la oameni (credincioși) și poate fi împărtășită. Dumnezeirea și viața eternă sunt, prin urmare, în natura lor foarte diferite, cu toate că le găsim în una și aceeași Persoană.⁶

În gloria Persoanei Sale, Isus rămâne întotdeauna unic; El este „uns cu untdelemn de bucurie mai presus de tovarășii Săi” [Evrei 1.9]. Pe baza acestei glorie, El trebuie „să aibă întâietate în toate” [Coloseni 1.18]. Ca rod al slujirii Sale și al ascultării Sale și al lucrării Sale în care L-a glorificat pe Dumnezeu, El a primit glorie [de la Dumnezeu] ca Om. El ne dă această glorie, pentru ca noi să o putem împărtăși cu El (Ioan 17.22). Dar, pe lângă aceasta, El are propria Sa glorie eternă, pe care nu o vom împărtăși niciodată cu El, ci o putem doar contempla (Ioan 17.24).

Cineva a spus că viața eternă, care ne este dată, nu este aceeași viață cu viața eternă din 1 Ioan 1.1,2, așa cum ea este revelată în Fiul lui Dumnezeu. Dar în prima Epistolă a lui Ioan și în Epistola către Coloseni citim:

- **1 Ioan 5.11,12:** Dumnezeu ne-a dat viață eternă și *această viață este în Fiul Său*. Cine Îl are pe Fiul are viața.
- **Coloseni 3.4:** *Hristos este viața noastră*.

Noi suntem născuți din Dumnezeu, dar viața pe care am primit-o *este viața eternă, care a fost revelată în Hristos* (1 Ioan 1.1-3).⁷

În timp ce Scriptura arată fără îndoială, că viața eternă este inseparabilă de Persoana Sa, în același timp face o distincție atentă între ceea ce este El în Sine și ceea ce ne dăruiește. „El este adevăratul Dumnezeu și viața eternă” (1 Ioan 5.20). Numai despre El se poate spune că El *este* viața eternă. Noi *avem* viața eternă prin faptul că Îl avem pe El; noi nu suntem.

În Ioan 10.28 El vorbește despre faptul că El dăruiește viața eternă, iar Cel care dăruiește este cu adevărat mai mare decât darul. Nimeni mai neînsemnat decât Fiul lui Dumnezeu nu poate oferi un astfel de dar. Oferă El propria Sa glorie divină? Cu siguranță că nu. În Ioan 1 este proclamată gloria deplină a Persoanei Sale, adică ceea ce era întotdeauna adevărat despre El, înainte de a deveni Om. Ioan spune:

- **Ioan 1.4:** *În* El era viața.

---

⁶ *Godhead is absolute and incommunicable, whilst eternal life is that which is in relation to men (saints) and is communicable, so they are in nature quite distinct, although found for us in the same Person.*

⁷ J.N. Darby, „[The Positiveness of Life in Christ. 1 John 3:1-10](#)”, pag. 282. Online la [stempublishing.com](#): *We are born of God, but the life which we have received is that eternal life which was manifested in Christ; 1 John 1:1-3.*

- **1 Ioan 5.11:** Această viață este în Fiul Său.

Ce înseamnă „viața eternă”?

Ce a vrut să spună Dumnezeu când a promis viața eternă înainte de timpurile veacurilor (Tit 1.2)? Ce a vrut să spună Domnul când a vorbit despre dăruirea vieții eterne oilor Sale (Ioan 10.28)? Ce vrem să spunem noi când spunem că avem viața eternă? Am întrebat adesea oamenii: „Voi spuneți că aveți viața eternă; ce ați primit?” Răspunsul arată în general cât de puțin s-au gândit oamenii la natura și esența posesiunii lor și cât de puțin înțeleg caracterul darului. Adesea, ei nu știu aproape nimic mai mult decât numai că credinciosul are viață eternă - exact așa cum spune Scriptura - și că această viață durează pentru totdeauna și nu poate fi pierdută niciodată. Ei nu știu aproape nimic mai mult decât că credinciosul are siguranța eternă sau, în cel mai bun caz, că sufletul a primit o nouă natură sau o nouă sursă de viață.

În examinarea acestor întrebări, trebuie să ținem cont de faptul că cuvântul viață este folosit în sensuri diferite:

1. El este folosit pentru a exprima principiul de viață, prin care o ființă trăiește: viața este cea *prin care* o creatură se bucură de poziția în care a fost plasată.⁸
2. De asemenea, este folosit pentru a desemna condițiile *în care* trăiește o ființă: relațiile, obiectele, aspirațiile și sfera care îi caracterizează existența. Aceasta este viața în sens activ.⁹

Aceasta înseamnă că:

1. În sens subiectiv, viața este ceea *prin ce* trăiește o ființă.
2. În sens obiectiv, viața este cea *în care* trăiește ființa.

În Sfânta Scriptură, cuvântul înglobează aceste două aspecte ale vieții.

Diferite faze ale vieții eterne

Viața eternă este prezentată în Cuvântul lui Dumnezeu în diferite faze, iar ceea ce se poate spune pentru un aspect nu se poate spune și pentru celălalt. Prin urmare, atunci când cineva vorbește despre viața eternă, este important să ținem seama din ce punct de vedere privește subiectul:

1. În scrierile apostolului Pavel, Duhul lui Dumnezeu privește viața eternă ca pe o stare *viitoare*, la care noi încă mai sperăm. Privit în această lumină, se poate spune cu adevărat că *nu* posedăm încă viața eternă; suntem îndemnați să „o apucăm” (1 Timotei 6.12).
2. Dar în scrierile apostolului Ioan, viața eternă în trăsăturile sale esențiale și caracteristice este văzută ca ceva *prezent* pentru credincios. Privită în această lumină, se spune că o avem: „Oricine crede în Fiul *are* viața eternă” (Ioan 3.36).

---

⁸ Nota editorului: Exemplu: Habitatul, lumea peștelui este apa. Dar numai un pește viu se poate bucura de elementul său, un pește mort nu poate.

⁹ Nota redacției: Exemplu: Viața unui pacient în spital constă în mod normal în examinări, operații, durere și altele asemenea. Altul este în vacanță, iar viața sa constă probabil în a se bucura de mediul înconjurător, de faptul că nu trebuie să lucreze, de căldura soarelui etc. Un alt exemplu: viața unui pește constă în hrănire, reproducere și baie de soare.

Fiul lui Dumnezeu a venit să *dea această viață* altora. El dă viață eternă oilor Sale: „*Eu am venit ca ele să aibă viață, și să o aibă din belșug*” [Ioan 10.10].

Domnul Isus a trebuit să moară pentru a ne putea face parte viața eternă

Dar pentru aceasta El a trebuit să moară, pentru că gloria lui Dumnezeu impune anumite cerințe [omului care se apropie de Dumnezeu] și numai moartea lui Hristos putea contracara starea în care ne aflăm prin păcat. Doar moartea Sa ne putea elibera de acea stare, astfel încât să putem avea viață în El. Prin credință, ne însușim moartea Sa pentru a avea parte la viața Sa (Ioan 6.51,53,55).

„Fiul Omului trebuie să fie înălțat” [Ioan 3.14]. El Și-a dat trupul pentru viața lumii. „Dacă grăunțele de grâu nu cade în pământ și nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce mult rod” [Ioan 12.24]. Până la moartea Sa, El era singur în desăvârșirea acelei vieți, care putea fi găsită doar în El. El a murit pentru ca noi să putem avea parte la această viață. Acum, toți cei care cred în El au viața eternă [Ioan 3.16].

2 | Viața eternă - văzută în noi

A poseda viața eternă înseamnă trei lucruri pentru un creștin:

1. O nouă viață spirituală

O nouă sursă a existenței

Credinciosului i se dă în Fiul și prin puterea Sa dătătoare de viață o nouă viață spirituală sau o nouă sursă de a fi. Această viață vine de la Hristos, ultimul Adam. Noi o posedăm în El. Ea se află în contrast cu viața naturală și păcătoasă, pe care o avem de la primul Adam. Ea este Hristos *în noi* [Galateni 2.20], așa cum se spune: „El este *în* toți” [Efeseni 4.6], și mai departe: „Eu sunt *în voi*” [Ioan 15.4; compară cu 2 Corinteni 13.5; Coloseni 1.27]. Aceasta are ca premisă nu numai că ne-am născut din nou, ci și că am primit Duhul Sfânt ca putere și energie a acestei vieți în noi. Ca urmare, Hristos trăiește în noi și ia formă în noi: „Legea *Duhului de viață* în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții” (Romani 8.2).

Învățătura Sfintei Scripturi nu leagă viața eternă de nașterea din nou, ci de credința în Persoana și lucrarea Fiului lui Dumnezeu. Omul se naște din nou pentru a-L primi pe Hristos; și *primindu-L prin credință*, el primește tot ceea ce Dumnezeu dă în Hristos. Nu se spune: „Oricine este născut din nou are viață eternă”. Desigur, cineva trebuie să fie născut din nou pentru a avea viața eternă; dar a poseda viața eternă înseamnă mult mai mult decât simpla naștere din nou. Nu există nicio îndoială că un nou principiu de viață este creat în suflet la nașterea din nou: „Ceea ce este născut din Duh este duh” [Ioan 3.6]. Dar numai atunci când cineva cunoaște mântuirea și a primit Duhul Sfânt există o putere transformatoare și libertate, și numai atunci se poate savura viața [eternă]. O astfel de persoană este într-adevăr vie, dar nu în libertate, iar aceasta nu este viață eternă conform gândurilor lui Dumnezeu.

Și deși trebuie să ne naștem, pentru a avea viață și avem viață atunci când ne naștem, totuși viața eternă este cunoscută doar în răscumpărarea și pe scena și în starea la care duce răscumpărarea.¹⁰

---

¹⁰ J.N. Darby, „[Life and Eternal Life](#)” în *Notes and Comments*, vol. 2, pag. 229. Online pe [stempublishing.com](#): *And though we must be born to have life, and have life if born, yet eternal life is only known in redemption and the scene and state into which redemption brings.*

Domnul a vestit, că El a venit pentru ca poporul Său nu numai să aibă viață, ci să o aibă din belșug [Ioan 10.10], adică să aibă viață în puterea deplină a Duhului Sfânt și prin Duhul Sfânt să se bucure de această viață. Când Domnul S-a arătat ucenicilor Săi (Ioan 20) și a suflat asupra lor, El nu le-a spus: „Primiți viața”, ci: „Primiți Duhul Sfânt!” [Ioan 20.22]. Deja atunci când s-au născut din Duhul, ei au primit viața în sufletele lor ca principiu de viață, dar au primit viața în starea ei creștină deplină doar atunci când Domnul le-a făcut parte de Duhul.

Aici [în Ioan 20.22] El le-a făcut parte de Duhul nu ca Duhul care locuiește în ei personal, ci ca Duhul și puterea vieții în ei. „Duhul este viață”¹¹ (Romani 8.10). La aceasta se referă Domnul în Ioan 4.14 când vorbește despre apa vie, care trebuie să fie un izvor de apă în credincios, care țâșnește spre viața eternă. Aceasta este mult mai mult decât a fi pur și simplu viu; este energia, savurarea și revărsarea vieții eterne și are ca rezultat închinarea credinciosului adusă Tatălui în Duh și adevăr [Ioan 4.23,24].

O nouă abilitate

Viața [eternă], sub aspectul în care o considerăm acum, este *capacitatea*

1. de a-L cunoaște pe Dumnezeu;
2. de a primi ceea ce este de la Dumnezeu; și
3. de a ne bucura de El în relația în care El ni S-a revelat în Fiul Său.

Această viață este capacitatea de a avea părtășie cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos [compară cu 1 Ioan 1.3]. Fără această viață, omul este prin natura sa incapabil să înțeleagă sau să primească ceva de la Dumnezeu sau să aibă măcar un singur gând în comun cu Dumnezeu; în acest sens, el este mort [spiritual]. A avea viață este, prin urmare, în contrast cu starea naturală a omului de a fi mort spiritual.

Dar la ce ne-ar folosi această capacitate de a ne bucura de toate acestea dacă nu *am fi aduși* într-o sferă și în relații cu obiecte potrivite pentru această viață, astfel încât să ne putem bucura cu adevărat de aceste relații în care și prin care trăim?

2. O nouă poziție cerească și relații noi

Viața cerească

Aceasta ne duce la al doilea aspect legat de darul vieții eterne: credinciosul este adus într-o *poziție nouă și cerească și în relații noi* în Fiul. Domnul a anunțat aceasta ucenicilor Săi, când după învierea Sa din morți a spus: „Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, și la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru” [Ioan 20.17]. Viața eternă îl face pe credincios una cu Hristos cel *înălțat*.¹² Această viață îl unește pe cel care o primește cu Hristos în locul care este sfera Sa proprie. În Ioan 17, El leagă darul vieții eterne de glorificarea Sa, spunând: „Tată, a venit ceasul! Glorifică-L pe Fiul Tău, ca Fiul Tău să Te glorifice pe Tine, după cum I-ai dat autoritate peste orice făptură, ca să dea viață eternă tuturor acelorora pe care Tu i-ai dat Lui” [Ioan 17.1,2]. El ne

¹¹ În prezent, acest fapt nu poate fi separat de locuirea personală a Duhului, deși aceste două părți ale adevărului pot fi distinse. Duhul este primit în aceste două sensuri simultan.

¹² Duhul nu vorbește prin apostolul Ioan despre *unirea* cu Hristos; aceasta este revelată prin apostolul Pavel. Ioan vorbește despre *a fi una*, despre a fi una cu Fiul ca Om înviat, înălțat și glorificat. Aceste două adevăruri [- unirea și a fi una -] nu trebuie confundate unul cu celălalt.

dă această viață din glorie, astfel încât credinciosul, atunci când primește această viață, este unit cu El în glorie. Ea este o *viață* divină și *cerească*.

Noi suntem „frații” Lui [Evrei 2.11] și suntem una cu El în toate binecuvântările relației Sale cu Tatăl și ale poziției Sale actuale ca Om înaintea lui Dumnezeu. El ne-a făcut cunoscut Numele Tatălui, astfel încât dragostea, cu care Tatăl L-a iubit, să fie în noi și El în noi (Ioan 17.26). Aceasta este partea noastră prezentă, cerească; ea se află în afara acestei lumi și a tot ceea ce omul natural cunoaște și prin care trăiește. Oricine posedă această viață [cerească] nu este din lume, așa cum El nu este din lume (Ioan 15.19; 17.14,16). Mentalitatea pământească și mondenitatea sunt incompatibile cu savurarea vieții eterne. Nu putem să recunoaștem și să savurăm viața eternă decât în propria sa sferă; cu toate că efectele ei se vor vedea în mijlocul circumstanțelor și îndatoririlor noastre pământești actuale.

Viața noastră de creștin implică nu numai faptul că suntem [făcuți] capabili să ne bucurăm de viața [eternă]. La aceasta aparține și faptul că, prin puterea Duhului, savurăm și acele relații cerești în care am fost introduși, precum și toate binecuvântările care decurg din aceste relații. În acest sens, Domnul a putut spune: „Și aceasta este viața eternă, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17.3). Tocmai în aceasta constă viața noastră de creștini. Practicăm această viață atunci când avem părtășie cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos. Apostolul Ioan scrie despre scopul pentru care le vestește credincioșilor viața eternă: pentru ca ei, împreună cu apostolii, să aibă părtășie cu Tatăl și cu Fiul Său și pentru ca bucuria lor să fie deplină atunci când practică această viață (1 Ioan 1.3,4). Orice altceva mai puțin decât aceasta nu este o viață creștină adecvată. Viața eternă este *cerească* (Ioan 3.12,31-34): ea vine din cer, aparține cerului, iar tot ce hrănește și susține această viață este ceresc. Viața [eternă] nu are nimic de-a face cu lucrurile pământești.

Deoarece viața este în Fiul [1 Ioan 5.11], ea trebuie să-l unească pe credincios cu El în locul în care se află El acum. Atunci când savurăm viața eternă, inima și mintea sunt în mod inevitabil îndepărtate de pământ și de tot ceea ce este vizibil și perceptibil, prin preocuparea cu Hristos acolo unde este El: în sfera căreia îi aparține viața. În acest fel suntem sfințiți prin adevăr (Ioan 17.19). Viața eternă ne conduce din tot ceea ce aparține vieții naturale a omului și din lume în sfera căreia îi aparține această viață.

Despărțiți de viața naturală

Viața naturală a omului și viața eternă nu au nimic în comun: viața naturală este legată de această lume și își găsește acolo bucuria și plăcerea, în timp ce viața eternă aparține cerului și savurează lucrurile cerești (Ioan 12.25). Deoarece încă purtăm în noi viața veche și păcătoasă a lui Adam, trebuie să ne hrănim continuu cu moartea lui Hristos (Ioan 6.56), pentru a putea savura viața Sa. Doar atunci când suntem separați de ceea ce este din om și de ceea ce este din lume, putem fi uniți în inimă și minte cu Hristos în prezența Tatălui, pentru a savura tot ceea ce Îi aparține și pentru a avea parte cu El (Ioan 13.8).

Acesta este *un* aspect al vieții eterne: credinciosul este preocupat în credință cu acest aspect al vieții și se bucură de el în afara lui. Aceste două aspecte ale vieții sunt legate între ele în Ioan 14.20: „În ziua aceea *veți* cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu și *voi în Mine și Eu în voi*”. Noi știm că Fiul este în Tatăl; noi suntem *în Fiul* - iar acest fapt ne pune în poziția și relația Sa cu Tatăl și ne oferă sfera și caracteristicile [cum ar fi bucuria, pacea, părtășia, dragostea, puterea învierii, devotamentul și gloria] vieții *în care* trăim. În El, prin har și ca rod al răscumpărării, avem parte de binecuvântarea și bucuria Sa; avem parte de Hristos. Apoi, El este în *noi* prin puterea Duhului - aceasta este viața *prin care* trăim și savurăm sfera în care am fost aduși.

Duhul Sfânt - puterea vieții eterne

Este important să observăm cât de strâns este legată viața eternă în Scriptură de prezența și locuirea Duhului în cel credincios. *Duhul Sfânt este puterea acestei vieți*. Numai prin această putere putem recunoaște ceea ce Dumnezeu ne-a dat și numai prin această putere putem avea cu adevărat părtășie cu Dumnezeu. Numai prin Duhul Sfânt putem savura viața [eternă] sau ceea ce aparține acestei vieți. Așadar, dacă întristăm Duhul, părtășia este întreruptă și bucuria încetează. În Ioan 14, Domnul vorbește despre timpul în care va veni „alt Mângâietor” [Ioan 14.16,17] și spune: „În ziua aceea veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu și voi în Mine și Eu în voi” [Ioan 14.20]. În 1 Ioan 2.20, apostolul le vorbește copiilor din familia lui Dumnezeu și le spune că ei „au ungera de la Cel Sfânt și știu toate”.

În Ioan 4.14, Duhul Sfânt este un izvor de apă în credincios care țâșnește spre viața eternă. Duhul este puterea prin care savurăm viața [eternă], astfel încât aceasta se revarsă spre adorarea Tatălui, pentru că Tatăl îi caută pe cei care I se închină ca niște copii în duh și adevăr [Ioan 4.23]. În Ioan 7.38,39, Duhul este din nou descris ca apă vie în credincios, care curge pentru învierea și binecuvântarea altora. Prin urmare, este evident că viața eternă nu poate fi separată de prezența și puterea Duhului.

Părtășia cu Tatăl și cu Fiul

Aceste două aspecte ale adevărului exprimă ce este viața eternă, așa cum o posedăm noi *acum*. Și este important să reținem că viața eternă este ceva *prezent* - este deja a noastră acum: „Cine crede în Fiul *are* viața eternă” [Ioan 3.36]. Viața eternă nu este doar ceva la care ne așteptăm când ajungem în cer, ci este o viață pe care trebuie să o trăim prin credință acum. În timp ce suntem aici pe pământ, Duhul Sfânt - care ia din ce este al lui Hristos și ni le vestește [Ioan 16.15] - aduce bucuria cerului în sufletele noastre, astfel încât să putem gusta ceva din bucuria cerului în comuniune cu Tatăl și cu Fiul, așa cum spune apostolul: „Vă scriem aceste lucruri, ca bucuria voastră să fie deplină” (1 Ioan 1.4). Aceasta este viața pe care o trăim deja, dacă umblăm în adevăr.

A avea viața eternă înseamnă a-L avea pe Fiul și a intra astfel în tot ceea ce Tatăl I-a dat și în tot ceea ce El ne-a dat nouă în El:

- **Ioan 3.35,36:** Tatăl iubește pe Fiul și a dat toate în mâna Lui. Cine crede în Fiul are viața eternă.
- **Ioan 16.15:** Tot ce are Tatăl este al Meu; de aceea am spus că va primi din ce este al Meu și vă va face cunoscut.
- **1 Ioan 4.17:** Așa cum este *El*, așa *suntem* și noi în lumea aceasta.

Noi Îl cunoaștem pe Tatăl și pe Fiul și împărtășim toate gândurile și sentimentele Tatălui și ale Fiului; împărtășim plăcerea Tatălui pentru Fiul și bucuria Fiului pentru Tatăl. În aceasta bucuria noastră este deplină [1 Ioan 1.4]. Cineva a spus:

Ce altceva am putea avea mai mult decât pe Tatăl și pe Fiul? Ce fericire mai desăvârșită ar putea fi decât comunitatea gândurilor, sentimentelor și bucuriilor comune cu Tatăl și cu Fiul și comuniunea cu ele, luând toată bucuria noastră din ele?¹³

De așa natură este viața prezentă și partea credinciosului, și nimic nu ar putea fi mai mare sau mai binecuvântat. Dumnezeu Se descoperă pe deplin în planul Său și în căile Sale, iar noi

---

¹³ J.N. Darby, [Kommentar zu 1. Johannes 1,3](#) în *Betrachtung zu 1. Johannes* (Synopsis). Online la bibelkommentare.de.

suntem chemați să avem parte de gândurile Sale, să avem părtășie cu El în plăcerea Sa pentru Hristos și în tot ceea ce a descoperit despre scopul Său de a-L glorifica pe Fiul Său și pe Sine. În afară de aceasta, noi avem părtășie cu Fiul Său prin împărtășirea bucuriei și binecuvântării Fiului Său chiar și acum, în timp ce așteptăm momentul în care vom fi ca El și vom împărtăși cu El gloria Sa [1 Ioan 3.2; Romani 8.29]. Este un har nespus de mare faptul că lui Dumnezeu Îi place să Se reveleze în acest fel și să ne aducă într-o intimitate atât de binecuvântată și sfântă cu El și cu Fiul Său, oferindu-ne locul și partea Fiului înaintea Sa. Cine nu știe nimic despre comuniunea cu Tatăl și cu Fiul nu știe nimic nici despre faptul că viața eternă este deja partea prezentă a credincioșilor. Cu toate acestea, aceasta este chemarea prezentă a fiecărui copil al lui Dumnezeu, indiferent dacă el realizează sau nu aceasta. Această parte aparține fiecărui credincios; dar nu fiecare credincios știe ce îi aparține. Această viață o posedăm și, prin puterea ei, umblăm în lumină, așa cum Dumnezeu este în lumină [1 Ioan 1.7].

3. Asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu și pentru totdeauna cu El în glorie

Există însă un alt aspect al modului în care Scriptura ne prezintă viața eternă; un alt fapt asociat cu darul vieții eterne: suntem predestinați să fim *asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu* [Romani 8.29] și vom fi *cu El* pentru totdeauna în glorie:

- **1 Ioan 3.2:** Când Se va arăta El, vom fi asemenea Lui, pentru că-L vom vedea așa cum este.

Aceasta este viața eternă în deplina ei desfășurare, rezultatul deplin conform planului lui Dumnezeu, așa cum S-a revelat El în Hristos, Omul glorificat. Din acest punct de vedere prezintă apostolul Pavel subiectul în scrierile sale. El nu privea viața eternă în Hristos pe pământ, ci în Hristos ca Om glorificat în cer. J.N. Darby exprimă aceasta astfel:

Viața eternă este Hristos, și anume ca Om revelat în glorie.¹⁴

În acest sens, viața eternă este o stare viitoare pentru noi, care ne este promisă și pe care o sperăm:

- **Romani 5.21:** Harul domnește prin dreptate spre viața eternă.
- **Romani 6.22:** Aveți rodul vostru spre sfințenie, și sfârșitul: viața eternă.
- **Tit 1.2:** ... în speranța vieții eterne pe care Dumnezeu, care nu poate să mintă, a promis-o mai înainte de timpurile veacurilor.

Potrivit apostolului Pavel, viața eternă înseamnă că vom fi în viața lui Hristos și cu El în trupuri glorificate și pe deplin conforme cu chipul Său [Romani 8.29]. Deoarece aceasta se întâmplă doar în viitor, viața eternă este ceva la care sperăm. Văzuți în această lumină, suntem îndemnați să „apucăm viața eternă” [1 Timotei 6.12]. Viața eternă este prezentată în acest fel și în Epistola lui Iuda și în primele trei Evanghelii:

- **Iuda 21:** ... așteptând îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viață eternă.
- **Marcu 10.30:** ... să primească ... în veacul care vine, viață eternă.
- **Matei 19.29:** ... va moșteni viața eternă.

---

¹⁴ J.N. Darby, [Brief vom 24. Februar 1881](#), *Letters*, Vol. 3, No. 119, pag. 138. Online la stempublishing.com: *As to eternal life: in the full sense of it it is Christ Himself and that revealed as Man in glory.*

În acest sens, vom avea viața eternă doar atunci când Domnul va veni să „transforme trupul smereniei noastre în asemănare cu trupul Său de glorie” [Filipeni 3.21] și când „ce este muritor va fi înghițit de viață” [2 Corinteni 5.4]. Atunci vom fi la El și vom trăi viața [eternă] în sfera Sa, unde totul este potrivit pentru aceasta și nimic nu ne împiedică sau ne distrage de la aceasta; atunci vom „bea din izvorul apei vieții, fără plată” (Apocalipsa 21.6).

Viața eternă nu trebuie confundată cu nașterea din nou

Toate acestea arată că viața eternă este mult mai mult decât a fi născut din nou sau a avea o natură nouă. A confunda nașterea din nou și viața eternă și a le face unul și același lucru ar însemna să coborâm chemarea și binecuvântarea creștinilor la nivelul credincioșilor iudei sau al credincioșilor din Împărăția milenară. Când luăm în considerare cât de complet de stricat a devenit omul prin păcat, este evident că, de la căderea omului în păcat, un om poate fi binecuvântat de Dumnezeu doar dacă s-a născut din nou [fără o naștere din nou, nimeni nu putea fi binecuvântat]. Fără o natură nouă, omul este incapabil să primească ceva de la Dumnezeu și să fie într-o relație vie cu El.

Credincioșii din toate epocile trebuie să se nască din nou, dar numai creștinii - adică cei care sunt chemați în epoca actuală - posedă și savurează viața eternă în forma și în condițiile în care ea ne-a fost dată: și anume, în Fiul lui Dumnezeu înviat și glorificat. Acest fapt îl plasează pe credincios în afara a tot ceea ce aparține omului în viața sa naturală și în afara acestei lumi, a locului căruia îi aparține omul în viața sa naturală (Ioan 17.14).

Viața eternă este astfel prezentată nu numai în contrast cu starea de moarte spirituală, în care se află omul prin natura sa, ci și în contrast cu viața pur omenească și pământească: „Cine își iubește viața, o va pierde; și cine își urăște viața în lumea aceasta, o va păstra pentru viața eternă” (Ioan 12.25). Această viață naturală și păcătoasă a luat sfârșit pentru credincios la cruce, prin judecata lui Dumnezeu. Murind, Hristos L-a glorificat pe Dumnezeu în tot ceea ce eram noi prin natura noastră. Pe această bază, Dumnezeu ne dă viața eternă în har infinit în Cel care a înviat dintre morți. Recunoașterea acestui fapt îi dă libertate credinciosului, deoarece atunci când avem această viață în Hristos cel înviat, suntem dincolo de efectele păcatului, dincolo de moarte și judecată și dincolo de puterea lui satan: atunci suntem pe scena noii creații, unde toate sunt de la Dumnezeu [2 Corinteni 5.18] și unde Hristos este totul [Coloseni 3.11].

Viața eternă în adevăratul ei caracter creștin a fost și a putut fi dată credincioșilor doar după moartea și învierea lui Hristos (Ioan 3.14; 6.53,54; 12.24; 20). În Ioan 20.22 Îl vedem pe Domnul acționând după înviere în caracterul și puterea ultimului Adam și a Duhului dătător de viață. Fără îndoială, Domnul a fost întotdeauna sursa de viață pentru toți cei care au trăit conform gândurilor lui Dumnezeu; însă abia după învierea Sa dintre morți i-a înviat pe oameni conform unei *noi* ordini și a creat astfel o nouă generație conform propriei Sale ordini. Abia în înviere El Se revelează ca *fiind Începutul*: ca Cel Întâi-născut dintre cei morți, ca Începutul creației lui Dumnezeu [Coloseni 1.18].

Mărturia triplă din 1 Ioan 5 - Duhul, apa și sângele - este în concordanță chiar cu acest punct: Dumnezeu ne-a *dat viața eternă* în Fiul Său, care *a murit, a înviat și a fost glorificat*. Sângele și apa vorbesc despre faptul că moartea Sa a îndeplinit cerințele lui Dumnezeu cu privire la sfințenia și dreptatea Sa. Apa arată cu privire la *starea* noastră - și anume că suntem născuți în păcat [Psalmul 51.5] - cum am fost eliberați de această stare *prin moarte*, deoarece prin credința în Hristos, care a murit pentru noi, această stare este judecată și încheiată; prin urmare, este evident că viața nu este în omul natural. Duhul Sfânt, care a coborât după glorificarea lui Hristos, mărturisește că „această viață este *în Fiul Său*” [1 Ioan 5.11].

Așadar, dacă această viață este în afara a tot ceea ce este de la om și în afara a tot ceea ce este vizibil și perceptibil, atunci nu putem înțelege și nu putem savura această viață decât prin credință și prin puterea Duhului. Acum trăim această viață încă prin credință, până când suntem cu Domnul; dar atunci vom vedea față în față și vom cunoaște așa cum și noi am fost cunoscuți [1 Corinteni 13.12].

Această schiță a adevărului este trimisă în speranța că Domnul va avea bunăvoința să o folosească pentru a-i ajuta pe credincioși să cunoască și să înțeleagă adevărul în studiul răbdător și cu rugăciune al Cuvântului, astfel încât să nu fie zvârcoliți încoace și încolo de doctrinele oamenilor, ci să țină strâns adevărul în dragoste și să crească în Hristos în toate [Efesenii 4.14,15].

Titlul original: „[Eternal Life and what it is for Christians](#)”

Londra (G. Morrish), fără indicarea anului apariției.

Sursă: www.brethrenarchive.org

Tradus de la: <https://www.soundwords.de/ewiges-leben-a18274.html>

Subtitlurile și referințele biblice, precum și textul din paranteze pătrate aparțin traducătorului.